TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2011 m. gruodžio 8 d.*

Byloje C-81/10 P

dėl 2010 m. vasario 10 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

France Télécom SA, įsteigta Paryžiuje (Prancūzija), atstovaujama advokatų S. Hautbourg, L. Olza Moreno ir L. Godfroid,

apeliantė,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Europos Komisijai, atstovaujamai E. Gippini Fournier ir D. Grespan, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: prancūzų

Prancūzijos Respublikai, atstovaujamai G. de Bergues ir J. Gstalter,

ieškovei pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas K. Lenaerts, teisėjai J. Malenovský, R. Silva de Lapuerta (pranešėja), E. Juhász, ir D. Šváby,

generalinis advokatas N. Jääskinen,
posėdžio sekretorė A. Impellizzeri, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2011 m. kovo 31 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2011 m. rugsėjo 8 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu bendrovė *France Télécom SA* (toliau – *France Télécom*) prašo panaikinti 2009 m. lapkričio 30 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Prancūzija ir France Télécom prieš Komisiją* (sujungtos bylos T-427/04 ir T-17/05, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo Pirmosios instancijos teismas atmetė jų ieškinius dėl 2004 m. rugpjūčio 2 d. Komisijos sprendimo 2005/709/EB dėl valstybės pagalbos, Prancūzijos teikiamos įmonei *France Télécom* (OL L 269, 2005, p. 30, toliau – ginčijamas sprendimas), panaikinimo.

Faktinės bylos aplinkybės

2 Skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas taip nurodė jame iškeltos bylos teisinį pagrindą ir faktines aplinkybes:

„<...>

2. *France Télécom* apmokestinimas verslo mokesčiu

Bendros verslo mokesčio taikymo taisyklės

16 Verslo mokestis – tai vietinis mokestis, kurio taikymo taisyklės įtvirtintos įstatyme ir kodifikuotos Bendrajame mokesčių kodekse (*Code général des impôts*)

17 <...> verslo mokestį kiekvienais metais moka fiziniai ar juridiniai asmenys, sausio 1 d. vykdantys įprastą savarankišką ūkinę veiklą.

18 <...> verslo mokesčio dydis nustatomas pagal apmokestinamųjų asmenų mokestinį pajėgumą, remiantis ekonominiais kriterijais vertinamą, atsižvelgiant į jų vykdomos veiklos apimtį, administracinio teritorinio vieneto, į kurio biudžetą mokamas mokestis, teritorijoje.

19 Tai reiškia, kad verslo mokestis – tai mokestis, grindžiamas ne iš įmonės veiklos gaunamu pelnu, o – bylos aplinkybių atsiradimo metu – gamybos veiksnių, t. y. kapitalo ir darbo, vertės dalimi, kurią apmokestinamasis asmuo naudoja kiekvienoje komunoje, kur renkamas mokestis.

20 <...> mokesčiams už 1994–2002 m. <...> pelno mokesčiu apmokestinamų juridinių asmenų atveju apmokestinimo verslo mokesčiu bazę sudarė, pirma, per referencinį laikotarpį apmokestinamojo asmens savo veiklos poreikiams turėto ilgalaikio turto nuomos vertė ir, antra, per referencinį laikotarpį sumokėtų darbo užmokesčių dalis.

21 <...> referencinis laikotarpis – tai priešpaskutiniai metai prieš apmokestinimo metus, jeigu ūkiniai metai atitinka kalendorinius metus, arba kitokiu atveju – per priešpaskutinius metus prieš apmokestinimo metus užbaigti ūkiniai metai.

22 <...> verslo mokestis kiekvienoje komunoje, kuriose apmokestinamasis asmuo turi patalpas ar žemės sklypus, nustatomas pagal joje esančio arba su ja susijusio turto nuomos vertę ir personalo darbo užmokesčius.

<...>

France Télécom taikomos taisyklės

Apmokestinimo pagal bendrąjį režimą principas

25 [1990 m. liepos 2 d.] Įstatymo Nr. 90-568 [dėl viešosios pašto ir telekomunikacijų paslaugos organizavimo (JORF, 1990 m. liepos 8 d., p. 8069, toliau – Įstatymas Nr. 90-568)], kuriuo remiantis sukurta *France Télécom* <...>, įtvirtintos specialiosios nuostatos apmokestinimo srityje.

26 <...> su <...> [tam tikromis] išimtimis, [iš principo] *France Télécom* apmokestinama mokesčiais ir rinkliavomis <...>, kuriais būtų apmokestinamos tokią pačią veiklą vykdančios privačios įmonės.

Fiksuota įmoka

27 <...> iki 1994 m. sausio 1 d. *France Télécom* turėjo būti apmokestinama tik praktiškai valstybės renkamais mokesčiais. Todėl *France Télécom*, be kita ko, neturėjo mokėti nei pelno mokesčio, nei vietinių mokesčių, tarp jų ir verslo mokesčio. Už 1991–1993 m. savo ruožtu *France Télécom* turėjo sumokėti įmoką, kasmet fiksuojamą Biudžeto įstatyme, neviršijant sumos, kurios pagrindas iki aktualizacijos buvo lygus papildomo telekomunikacijų biudžeto už 1989 m. saldo <...>

Specialus apmokestinimo režimas

<...>

30 Mokestis, [mokėtinas kaip verslo mokestis], kurio dydį, kiek tai susiję su apmokestinimo baze, reglamentavo bendrosios Bendrajame mokesčio kodekse numatytos taisyklės <...>, buvo nustatomas taikant vidutinį svertinį nacionalinį tarifą, apskaičiuojamą pagal ankstesniais metais visų administracinių teritorinių vienetų patvirtintus tarifus <...>

31 Be to, *France Télécom* buvo taikoma 1,9 %, o ne 8 % administravimo išlaidų įmoka, t. y. papildoma valstybės renkama rinkliava mokesčių institucijų išlaidoms, patiriamoms sudarant mokestinius sąrašus ir renkant verslo mokestį administracinių teritorinių vienetų naudai, padengti.

32 Mokesčio sumos turėjo būti pervedamos valstybei, arba, kiek tai susiję su 1994 m. sumokėtą įmoką, kiekvienais metais koreguojamą atsižvelgiant į vartojimo kainų indekso pakeitimus, viršijančia dalimi, – į *Fonds national de péréquation de la taxe professionnelle* <...>

<...>

3. Administracinė procedūra

35 2001 m. kovo 13 d. *Association des collectivités territoriales pour le retour de la taxe professionnelle de France Télécom et de La Poste dans le droit commun*

(Administracinių teritorinių vienetų susivienijimas *France Télécom* ir *La Poste* apmokestinimui pagal bendrąjį režimą) pateikė Komisijai skundą, kuriame buvo teigiama, jog specialus apmokestinimo režimas yra su bendrąja rinka nesuderinama valstybės pagalba. Pareiškėjas, be kita ko, pabrėžė, kad dėl vidutinio svertinio nacionalinio tarifo taikymo kai kurios komunos nesurinko pajamų.

36 Gavusi šį skundą, 2001 m. birželio 28 d. Komisija pradėjo preliminaraus specialaus apmokestinimo režimo tyrimo procedūrą ir išsiuntė Prancūzijos Respublikai prašymą pateikti informacijos šiuo klausimu.

37 2001 m. rugsėjo 26 d. laišku Prancūzijos Respublika atsakė į šį prašymą pateikti informacijos, teigdama, kad specialus apmokestinimo režimas nėra valstybės pagalba, nes nesuteikia *France Télécom* jokios naudos ir dėl jos valstybė nepraranda lėšų.

38 2003 m. sausio 30 d. Komisija priėmė sprendimą pradėti formalią EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytą tyrimo procedūrą, be kita ko, dėl neapmokestinimo verslo mokesčiu, kuriuo *France Télécom* naudojosi 1991–1993 m., ir dėl specialaus apmokestinimo režimo (toliau – „sprendimas pradėti tyrimą“). Apie sprendimą pradėti tyrimą Prancūzijos Respublikai buvo pranešta 2003 m. sausio 31 d. laišku. Prancūzijos institucijų prašymu, 200l m. kovo 7 d. Komisija pateikė ištaisytą šio sprendimo versiją. Sprendime pradėti tyrimą Komisija įvertino *France Télécom* gautą naudą 1 mlrd. Prancūzijos frankų (FRF) per metus nuo 1994 metų (73 ir 74 dalys). Sprendimas pradėti tyrimą buvo paskelbtas 2003 m. kovo 12 dieną (OL C 57, p. 5).

<...>

4. Ginčijamas sprendimas

53 2004 m. liepos 19 ir 20 d. per savo 1667-ąjį posėdį Komisijos narių kolegija patvirtino sprendimo, kuriuo konstatuojama, kad dėl specialaus apmokestinimo režimo per 1994–2002 m. *France Télécom* gavo valstybės pagalbą (toliau – „nagrinėjama pagalba“), projektą ir įgaliojo už konkurencijos klausimus atsakingą Komisijos narį, suderinus su pirmininku, priimti galutinę sprendimo versiją prancūzų, t. y. autentiška, kalba po to, kai bus atliktas „teisinis ir lingvistinis patikrinimas“.

54 2004 m. rugpjūčio 2 d. Komisija priėmė [ginčijamą sprendimą]. Šis sprendimas buvo perduotas Prancūzijos Respublikai 2004 m. rugpjūčio 3 d. <...>

<...>

61 [Ginčijamame] sprendime Komisija pirmiausia konstatavo, kad <...> numatyta fiksuota įmoka 1991–1993 metams gali būti laikoma paprastai už tuos pačius metus mokėtino verslo mokesčio pakaitalu. Todėl atleidimas nuo verslo mokesčio per šį laikotarpį nėra valstybės pagalba ([ginčijamo] sprendimo 22–33 ir 53 konstatuojamosios dalys).

62 Komisija nusprendė, kad specialus apmokestinimo režimas, taikytas nuo 1994 iki 2002 m., yra valstybės pagalba, kurią sudaro skirtumas tarp apmokestinimo, kuris *France Télécom* būtų tekęs pagal bendrąjį režimą, ir faktiškai iš šios įmonės surinkto verslo mokesčio sumos (toliau – „apmokestinimo skirtumas“). Be to, Komisijos nuomone, ši nauja pagalba, neteisėtai suteikta pažeidžiant EB 88 straipsnio 3 dalį, yra nesuderinama su bendrąja rinka. Todėl ji turi būti susigrąžinta ([ginčijamo] sprendimo 34–53 konstatuojamosios dalys).

63 Kvalifikuodama specialų apmokestinimo režimą kaip valstybės pagalbą, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, Komisija pateikė toliau išdėstytą pagrindimą.

64 Pirma, Komisija nurodė priežastis, dėl kurių mano, jog Prancūzijos institucijų argumentas, kad konstatuotą naudą už 1994–2002 m. su kaupu kompensavo fiksuotų įmokų, kurias 1991–1993 metais turėjo mokėti *France Télécom*, suma, turi būti atmestas ([ginčijamo] sprendimo 35–41 konstatuojamosios dalys).

65 Visų pirma Komisija tvirtino, kad Įstatymas Nr. 90-568 įtvirtino du paeiliui taikomus ir skirtingus režimus: viena vertus, nuo 1991 iki 1993 m. taikytą atleidimo nuo mokesčio režimą, pakeičiant pagal bendrąjį režimą mokėtinus mokesčius, tarp jų ir verslo mokestį, fiksuota įmoka, ir, kita vertus, specialųjį atleidimo nuo mokesčio režimą, dėl kurio buvo renkamas ne visas verslo mokestis, iš pradžių taikytas nuo 1994 m. ir panaikintas už 2003 m. nustatytam apmokestinimui ([ginčijamo] sprendimo 36 ir 38 konstatuojamosios dalys).

<...>

67 Todėl Komisija padarė išvadą, jog negali pripažinti, kad apmokestinimo skirtumą, kuriuo 1994–2002 m. *naudojosi France Télécom*, kompensavo nuo 1991 iki 1993 m. sumokėta fiksuota įmoka, kuri nebuvo susijusi su verslo mokesčiu nei konkrečiai, remiantis Įstatymu Nr. 90-568, nei savo apskaičiavimo metodika ([ginčijamo] sprendimo 38 konstatuojamoji dalis).

68 Be to, Komisija nusprendė, kad nagrinėjama fiksuota įmoka buvo panašesnė į veiklos rezultato dalies išmokėjimą kapitalo savininkui, o ne į apmokestinimą. Šiomis sąlygomis Komisija tik pritaikiusi išimtį galėjo sutikti, jog ši įmoka kompensavo visišką atleidimą nuo verslo mokesčio, taikytą *France Télécom* nuo 1991

iki 1993 m. Normalus teisės normų taikymas veikiau verstų manyti, kad šis atleidimas sudaro valstybės pagalbą, kurios dydis turėtų būti pridėtas prie mokesčių skirtumo, kuris nuo 1994 m. suteikė naudos *France Télécom* pagal specialų apmokestinimo režimą ([ginčijamo] sprendimo 38 ir 39 konstatuojamosios dalys).

69 Galiausiai Komisija nusprendė, kad argumentai, pagal kuriuos buvo būtina užskaityti *France Télécom* įmokas valstybės naudai 1991–1993 m. ir mažesnį apmokestinimą, kuris *France Télécom* buvo taikomas nuo 1994 m., reikalauja perkvalifikuoti 1991–1993 m. *France Télécom* tekusį apmokestinimą į perviršinį mokestinį kreditą, o tai nekyla iš Įstatymo 90-568. Šis teorinis pateisinimas *a posteriori* taip pat neatitinka įprasto Prancūzijos mokesčių teisės taikymo ir juo tik siekiama išvengti *France Télécom* suteiktos valstybės pagalbos susigrąžinimo ([ginčijamo] sprendimo 40 konstatuojamoji dalis).

70 Antra, Komisija nusprendė, kad apmokestinimo skirtumas reiškė naudą *France Télécom*, gautą dėl lėšų, kurios kitaip būtų įmokėtos į valstybės biudžetą, ir dėl šios priežasties yra valstybės pagalba ([ginčijamo] sprendimo 42 konstatuojamoji dalis).

71 Trečia, [ginčijamo] sprendimo 43 ir 44 konstatuojamosiose dalyse Komisija nurodė sprendimo, kuriuo konstatuojama valstybės pagalba, priėmimo stadijoje negalinti atsižvelgti į Prancūzijos Respublikos argumentą, kad nustatant tikrąją *France Télécom* gautą naudą buvo būtina atsižvelgti į apmokestinimo pelno mokesčiu bazės sumažėjimą dėl didesnių su verslo mokesčiu susijusių mokėjimų <...>

72 Ketvirta, atmetusi Prancūzijos Respublikos argumentus, kad nagrinėjamos pagalbos nebegalima susigrąžinti taikant [1999 m. kovo 22 d. Tarybos] reglamento [EB] Nr. 659/1999, [nustatančio išsamias [EB 88] straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 339)], 15 straipsnyje numatytas senaties taisykles, Komisija nusprendė, jog nagrinėjama pagalba yra nauja, o ne esama pagalba ([ginčijamo sprendimo] 45 konstatuojamoji dalis).

73 Pirma, Komisija pažymėjo, kad Reglamento Nr. 659/1999 15 straipsnyje numatyto senaties termino suėjimas nereiškia, kad nauja pagalba tampa esama, o tik neleidžia, kad Komisija nurodytų susigrąžinti pagalbą, kuri buvo suteikta daugiau kaip prieš dešimt metų iki datos, kai suėjo senatis ([ginčijamo] sprendimo 46–48 konstatuojamosios dalys).

74 Antra, Komisija tvirtino, kad Įstatymu Nr. 90-568 buvo sukurta pagalbos schema ir kad galima senatis gali būti taikoma tik pagal šią schemą suteiktai pagalbai, o ne pačiai schemai. Taigi senaties termino skaičiavimo pradžia yra data, kai *France Télécom* buvo suteikta kiekviena pavienė pagalba, t. y. kiekvienais metais, kai turėjo būti sumokėtas verslo mokestis ([ginčijamo] sprendimo 49 konstatuojamoji dalis).

75 Trečia, Komisija pridūrė, kad senaties termino eigą buvo nutraukęs 2001 m. birželio 28 d. Prancūzijos Respublikai adresuotas prašymas suteikti informacijos ([ginčijamo] sprendimo 50 konstatuojamoji dalis).

76 Todėl Komisija nusprendė, kad atsižvelgiant į tai, jog pirmoji konstatuota pagalba buvo suteikta už 1994 m., t. y. mažiau kaip prieš dešimt metų iki 2001 m. birželio 28 d., turi būti susigrąžinta visa nagrinėjama pagalba ([ginčijamo] sprendimo 51 konstatuojamoji dalis).

77 Penkta, Komisija pažymėjo, jog Prancūzijos institucijos nepateikė jokio svaraus argumento, įrodančio, jog pagalba yra suderinama su bendrąja rinka, ir ji nemato jokio teisinio pagrindo, kuriuo remiantis ši pagalba galėtų būti pripažinta suderinama su bendrąja rinka ([ginčijamo sprendimo] 52 konstatuojamoji dalis).

78 Todėl [ginčijamo] sprendimo 53 konstatuojamojoje dalyje Komisija padarė išvadą, kad, pirma, 1991–1993 m. *France Télécom* taikytas verslo mokesčio režimas nėra valstybės pagalba, ir, antra, skirtumas tarp apmokestinimo, kuris buvo taikomas *France Télécom* 1994–2002 m., dėl specialaus apmokestinimo režimo yra su bendrąja rinka nesuderinama ir neteisėtai suteikta valstybės pagalba, kuri dėl šios priežasties turi būti susigrąžinta.

79 Vis dėlto dėl prieštaringos Prancūzijos institucijų per administracinę procedūrą pateiktos informacijos tikslios grąžintinos pagalbos sumos nebuvo galima nustatyti. Komisijos vertinimu, grąžintiną pagalbą sudarė nuo 798 mln. iki 1,14 mlrd. eurų suma be palūkanų ([ginčijamo sprendimo] 54–59 konstatuojamosios dalys).

80 [Ginčijamo] sprendimo 54 konstatuojamojoje dalyje Komisija padarė nuorodą į Generalinės mokesčių direkcijos 2001 m. lapkričio mėn. Prancūzijos Parlamentui pateiktą pranešimą, pagal kurį „nedelsiant apmokestinant *France Télécom* įmonę verslo mokesčiu nepakeistu tarifu pagal bendrąjį režimą įmonė sumokėtų 198 mln. EUR didesnius mokesčius“.

81 Be to, Komisija rėmėsi 2003 m. gegužės 15 d. vertinimu, kurio rezultatai lentelėje pristatyti [ginčijamo] sprendimo 54 konstatuojamojoje dalyje. Remiantis

Prancūzijos Respublikos pateiktais skaičiais, subendrintas teorinis *France Télécom* apmokestinimas pagal bendrąjį režimą už 1994–2002 m. būtų buvęs 8,362 mlrd. eurų. Tikrasis subendrintas šios įmonės apmokestinimas už tuos pačius metus pagal specialų apmokestinimo režimą siekė 7,222 mlrd. eurų. Taigi apmokestinimo skirtumas, kuriuo *France Télécom* naudojosi 1994–2002 m., sudarė 1,14 mlrd. eurų.

82 Be to, Komisija pažymėjo, jog 2004 m. sausio 29 d. Prancūzijos institucijos pranešė jai *France Télécom* pagal bendrąjį režimą už 2003 m. sumokėtų mokesčių sumą (773 mln. eurų) ir patvirtino 2003 m. gegužės 15 d. vertinimo pagrįstumą ([ginčijamo] sprendimo 55 konstatuojamoji dalis). Tik per 2003 m. birželio 16 ir 23 d. įvykusius susitikimus Prancūzijos institucijos ginčijo šių skaičių patikimumą ([ginčijamo] sprendimo 56 ir 57 konstatuojamosios dalys).

83 2004 m. liepos 5 d. Prancūzijos institucijos pateikė naują vertinimą. Jame gauti kitokie rezultatai, lentelėje pateikti [ginčijamo] sprendimo 58 konstatuojamojoje dalyje. Subendrintas teorinis *France Télécom* apmokestinimas pagal bendrąjį režimą už 1994–2002 m. buvo sumažintas iki 8,02 mlrd. eurų. Taigi apmokestinimo skirtumas, iš kurio gavo naudos *France Télécom* 1994–2002 m., sudarė 798 mln. eurų.

84 Dėl prieštaringų Prancūzijos Respublikos per administracinę procedūrą pateiktų duomenų Komisija nusprendė neturinti galimybės nustatyti grąžintinos sumos, kurią sudaro suma nuo 798 mln. iki 1,14 mlrd. eurų, nepriskaičiavus palūkanų. Anot Komisijos, tikslią grąžintinos pagalbos sumą, vadovaudamosi savo lojalaus bendradarbiavimo pareiga, turi nustatyti Prancūzijos institucijos [ginčijamo]

sprendimo vykdymo stadijoje ([ginčijamo] sprendimo 59 ir 60 konstatuojamosios dalys).

85 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, [ginčijamo] sprendimo rezoliucinė dalis buvo suformuluota taip:

„1 straipsnis

Valstybės pagalba, kurią [Prancūzijos Respublika] neteisėtai, pažeisdama EB <...> 88 straipsnio 3 dalį, suteikė įmonei *France Télécom*, taikydama jai verslo mokesčio režimą <...> nuo 1994 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d., yra nesuderinama su bendrąja rinka.

2 straipsnis

1. [Prancūzijos Respublika] imasi visų priemonių, kurios yra būtinos susigrąžinti iš įmonės *France Télécom* pagalbą, minimą 1 straipsnyje.

2. Pagalbai susigrąžinti terminas nenustatomas ir susigrąžinama pagal nacionalinės teisės procedūras su sąlyga, kad jos leidžia nedelsiant ir efektyviai įvykdyti šį sprendimą.

3. Susigrąžinama pagalba apima ir delspinigius, skaičiuojamus nuo datos, kai pagalba buvo suteikta, iki jos susigrąžinimo dienos.

<...>

3 straipsnis

[Prancūzijos Respublika] per du mėnesius nuo oficialaus pranešimo apie šio sprendimo priėmimą dienos praneša Komisijai apie priemones, kurių ji imsis ar jau ėmėsi šiam sprendimui įgyvendinti. Tam [Prancūzijos Respublika] turi pasinaudoti prie šio sprendimo pridedama anketa.

4 straipsnis

Šis sprendimas yra skirtas Prancūzijos Respublikai."

86 2006 m. spalio 25 d. Komisija pateikė ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo, kuriuo Teisingumo Teismo buvo prašoma pripažinti, kad per nustatytą terminą neįvykdžiusi [ginčijamo] sprendimo, Prancūzijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal šio sprendimo 2 ir 3 straipsnius, EB 249 straipsnio ketvirtą pastraipą ir EB 10 straipsnį.

87 2007 m. spalio 8 d. Sprendimu *Komisija prieš Prancūziją* (C-441/06, Rink. p. I-8887) Teisingumo Teismas pripažino Komisijos ieškinį pagrįstu.“

Procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

3 Pirmosios instancijos teisme atitinkamai 2004 m. spalio 13 d. ir 2005 m. sausio 10 d. pareikštuose ieškiniuose dėl Komisijos sprendimo panaikinimo Prancūzijos Respublika ir *France Télécom* iš esmės nurodė, jog Komisija nepagrįstai nusprendė, pirma, kad *France Télécom* gavo neteisėtą valstybės pagalbą, ir, antra, kad ši pagalba turi būti susigrąžinta.

4 Skundžiamu sprendimu Pirmosios instancijos teismas atmetė visus Prancūzijos Respublikos ir *France Télécom* nurodytus pagrindus.

Šalių reikalavimai

5 *France Télécom* Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą,

— vadovaujantis Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 61 straipsniu priimti sprendimą dėl bylos esmės ir patenkinti *France Télécom* pirmojoje instancijoje pateiktus reikalavimus,

— tuo atveju, jei nebūtų patenkintas ankstesnis reikalavimas, grąžinti bylą Bendrajam Teismui (buvęs Pirmosios instancijos teismas), ir

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

6 Prancūzijos Respublika Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą,

— vadovaujantis Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 61 straipsniu priimti sprendimą dėl bylos esmės,

— patenkinti ieškovių pirmojoje instancijoje pateiktus reikalavimus,

— tuo atveju, jei nebūtų patenkintas ankstesnis reikalavimas, grąžinti bylą Bendrajam Teismui, ir

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

7 Komisija prašo atmesti apeliacinį skundą ir priteisti iš *France Télécom* bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

8 Grįsdama apeliacinį skundą *France Télécom* nurodo penkis pagrindus, susijusius, pirma, su Pirmosios instancijos teismo teisės klaida kvalifikuojant specialų apmokestinimo režimą kaip valstybės pagalbą, nors *France Télécom* naudos buvimas priklausė nuo su minėtu režimu nesusijusių veiksnių, antra, su tuo, kad Pirmosios instancijos teismas nepaisė valstybės pagalbos sąvokos, nes Komisija neatsižvelgė į 1991–2002 m. *France Télécom* taikytą kompleksišką apmokestinimo režimą, trečia, su teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimu, ketvirta, su skundžiamo sprendimo motyvavimo stoka senaties taikymo principo atžvilgiu, penkta, su teisės klaida ir minėto sprendimo nepakankamu motyvavimu, kiek tai susiję su teisinio saugumo principu.

Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su Pirmosios instancijos teismo teisės klaida kvalifikuojant specialų apmokestinimo režimą kaip valstybės pagalbą, nes „France Télécom“naudos buvimas priklausė nuo su minėtu režimu nesusijusių veiksnių

Šalių argumentai

9 *France Télécom* nurodo, kad tariama finansinė nauda, gauta palyginti su bendruoju režimu, priklauso nuo kelių kintamųjų aplinkybių, kaip antai skirtingų verslo mokesčio tarifų Prancūzijos komunose, kuriose yra apmokestinamojo turto, taip pat nuo šio turto geografinės padėties. Todėl pats *France Télécom* nuo 1994 m. taikomas išimtinis apmokestinimo režimas savaime nėra palankus, t. y. Pirmosios instancijos teismas neturėtų dėl šios priežasties kvalifikuoti nagrinėjamo apmokestinimo režimo kaip valstybės pagalbos.

10 *France Télécom* mano, kad Pirmosios instancijos teismas nepaisė valstybės pagalbos sąvokos, nes skundžiamo sprendimo 323 punkte nusprendė, jog galimos naudos buvimas priklauso ne nuo paties nagrinėjamo apmokestinimo režimo požymių, o nuo su minėtu režimu nesusijusių veiksnių, kurių poveikis gali paaiškėti tik *a posteriori*. Palankios ar nepalankios tokių veiksmų pasekmės nesuteikia valstybės pagalbos pobūdžio priemonei, kuri, priimant ją, tokio pobūdžio neturėjo.

11 Prancūzijos Respublika teigia, kad išimtinis apmokestinimo režimas savaime negali būti valstybės pagalba. Dėl tokio režimo atitinkamoms įmonėms nebūtinai suteikiamas selektyvus pranašumas.

12 Komisija mano, kad šis pagrindas yra nepriimtinas, nes nebuvo nurodytas pirmojoje instancijoje.

13 Ji taip pat nurodo, kad pagrindas yra nepagrįstas. Iš tikrųjų konkretus apmokestinimo pagal išimtinį režimą lygis kiekvienais metais negalėjo būti iš anksto nustatytas. Tačiau dėl šio režimo galėjo būti surinkta mažiau mokesčių, nei būtų surinkta taikant bendrąjį verslo mokesčio režimą.

14 Komisija priduria, kad nagrinėjant valstybės pagalbą dažnai reikia atsižvelgti į po aptariamos priemonės įvykusius įvykius, kad būtų nustatyta, ar ši priemonė buvo įgyvendinta, ir nustatyti jos kiekybinę išraišką, kad būtų galima susigrąžinti gautą naudą.

Teisingumo Teismo vertinimas

15 Dėl Komisijos nurodyto pirmojo pagrindo nepriimtinumo reikia pastebėti, kad šis pagrindas yra vienas iš argumentų dėl valstybės pagalbos buvimo ir buvo nurodytas pirmojoje instancijoje, būtent nagrinėjant pirmąjį ir antrąjį Pirmosios instancijos teisme pateiktus pagrindus.

16 Dėl šio pagrindo pagrįstumo pažymėtina, jog iš nusistovėjusios teismo praktikos aišku, kad pagalbos sąvoka yra platesnė nei subsidijos sąvoka. Ji apima ne tik pozityviąsias išmokas, bet ir priemones, įvairiais būdais mažinančias įmonei paprastai tenkančias finansines prievoles, kurios, nors ir nėra subsidijos tiesiogine šio žodžio prasme, yra panašaus pobūdžio ir turi tokį patį poveikį (žr. 2011 m. rugsėjo 8 d. Sprendimo *Paint Graphos ir kt.*, C-78/08–C-80/08, Rink. p. I-7611, 45 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

17 Taip pat reikia priminti, kad su priemonės pripažinimu valstybės pagalba susijusi naudos sąvoka yra objektyvaus pobūdžio, nesvarbu kokie yra aptariamos priemonės autorių motyvai. Taigi valstybės priemonėmis siekiamų tikslų prigimtis ir tokių priemonių pateisinimas neturi jokios įtakos jų kvalifikavimui kaip valstybės pagalbos. Iš tikrųjų iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad EB 87 straipsnio 1 dalyje nedaromas skirstymas pagal valstybės priemonių priežastis ar tikslus ir jos apibrėžiamos pagal savo poveikį (žr. 2003 m. vasario 13 d. Teisingumo Teismo *Ispanija prieš Komisiją*, C-409/00, Rink. p. I-1487, 46 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

18 Šioje byloje svarbu konstatuoti, kad antruoju atitinkamu laikotarpiu, būtent 1994–2002 m., *France Télécom* taikytas apmokestinimo režimas buvo išimtis iš bendrojo režimo. Konkrečiai kalbant, nacionaliniu lygiu šiai bendrovei buvo taikoma speciali apmokestinimo tvarka, kuriai būdinga tai, kad verslo mokestis skaičiuojamas pagal vidutinį svertinį tarifą, nustatytą pagal skirtingus įvairiuose administraciniuose teritoriniuose vienetuose taikomus tarifus, nors kitoms įmonėms taikomi tarifai

kiekvienais metais nustatomi šių administracinių teritorinių vienetų sprendimu. Be to, *France Télécom* buvo taikomas vienas verslo mokesčio tarifas ten, kur buvo jos pagrindinė buveinė, o kitoms įmonėms buvo taikomi įvairūs tarifai, nustatyti administracinių teritorinių vienetų, kurių teritorijoje buvo jų buveinės, sprendimais. Be to, *France Télécom* buvo taikomas 1,9 %, o ne 8 %, kaip kitoms įmonėms, administravimo išlaidų tarifas.

19 Dėl šiame apeliaciniame skunde nurodytų argumentų, kad nagrinėdamas aptariamą apmokestinimo režimą Pirmosios instancijos teismas turėjo atsižvelgti į tam tikrus besikeičiančius veiksnius ir išorinius faktorius, reikia pažymėti, jog net jei, turint omenyje minėto režimo požymius, Komisija negalėjo iš anksto nustatyti konkretaus apmokestinimo lygio kiekvienais mokestiniais metais, vis dėlto nustatyta, kad dėl šio apmokestinimo *France Télécom* galėjo būti ir buvo, kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 59 konstatuojamosios dalies ir skundžiamo sprendimo 225 punkto, mažiau apmokestinta verslo mokesčiu, nei būtų buvusi apmokestinta taikant bendrąjį šio mokesčio režimą.

20 Be to, reikia pabrėžti, kad neatsižvelgiant į tai, kokius apmokestinimo verslo mokesčiu tarifus nustatė administraciniai teritoriniai vienetai, *France Télécom* bet kuriuo atveju buvo taikomas sumažintas administravimo išlaidų tarifas.

21 Šiomis aplinkybėmis Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 323 punkte teisingai nusprendė, kad valstybės pagalbos buvimo konstatavimas priklauso nuo tam tikrų su specialiu apmokestinimo režimu „nesusijusių aplinkybių“, pavyzdžiui, verslo mokesčio metinio pobūdžio ir apmokestinimo tarifo dydžio, dėl kurio kasmet balsuoja administraciniai teritoriniai vienetai, kurių teritorijoje yra *France Télécom* buveinės.

22 Priešingai nei teigia *France Télécom* ir Prancūzijos Respublika, tokios aplinkybės visai netrukdo specialų apmokestinimo režimą jo priėmimo momentu kvalifikuoti kaip valstybės pagalbą, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį. Iš tikrųjų reikia skirti pagalbos schemos, šiuo atveju specialaus apmokestinimo režimo, patvirtinimą ir metinės pagalbos, kurios konkretus dydis priklauso nuo tam tikrų išorinių veiksnių, suteikimą *France Télécom* pagal šią schemą.

23 Kaip pažymėjo savo išvados 59 punkte generalinis advokatas, tai yra mišri schema, pagal kurią naudos buvimas priklauso nuo, pirma, pastovaus veiksnio, susijusio su specialiu, palyginti su bendruoju režimu, *France Télécom* taikytu apmokestinimo režimu, antra, nepastovaus veiksnio, priklausančio nuo faktinių aplinkybių, konkrečiai kalbant, nuo patalpų ar žemės sklypų išsidėstymo įvairiuose administraciniuose teritoriniuose vienetuose, taip pat nuo šiuose administraciniuose teritoriniuose vienetuose taikomo mokesčio tarifo.

24 Dėl šio specialaus apmokestinimo režimo, būtent dėl tokių jo požymių, kaip antai nurodyti šio sprendimo 18 punkte, *France Télécom* galėjo būti mažiau apmokestinta verslo mokesčiu, nei būtų apmokestinta, jei būtų apmokestinama pagal bendrąjį verslo mokesčio režimą.

25 Aplinkybė, kad nuo 1994 m. ši bendrovė iš tikrųjų buvo mažiau apmokestinama verslo mokesčiu, tiesiogiai susijusi su jai taikyto išimtinio apmokestinimo režimo požymiais, nors tikslios metinės pagalbos, kurią ji gavo pagal šį režimą, sumos priklausė nuo tam tikrų su šiuo režimu nesusijusių veiksnių.

26 Beje, iš skundžiamo sprendimo struktūros matyti, kad jo 323 punkte, kuriame daroma nuoroda į su specialiu apmokestinimo režimu nesusijusias aplinkybes, kalbama tik apie *France Télécom* pagal specialų apmokestinimo režimą teikiamą metinę pagalbą. Minėtame punkte iš tiesų analizuojamas pagrindas, susijęs su Komisijos teisės

susigrąžinti neteisėtą pagalbą senatimi. Taigi Pirmosios instancijos teismo nagrinėjant tokį pagrindą atliktas vertinimas gali būti susijęs tik su faktiškai gauta pagalba ir todėl taikomas tik pagalbai, kurią *France Télécom* gavo pagal specialų apmokestinimo režimą.

27 Remiantis šiais samprotavimais aišku, kad Pirmosios instancijos teismas nepadarė teisės klaidos, kai nusprendė, kad pagal specialų apmokestinimo režimą *France Télécom* buvo suteikta nauda, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, net jei tikslus pagal šį režimą suteiktos pagalbos dydis turėjo būti nustatytas remiantis tam tikrais su šiuo režimu nesusijusiais veiksniais.

28 Todėl pirmasis pagrindas yra nepagrįstas.

Dėl antrojo pagrindo, susijusio su tuo, kad Pirmosios instancijos teismas nepaisė valstybės pagalbos sąvokos, nes Komisija neatsižvelgė į 1991–2002 m. „France Télécom“taikytą kompleksišką apmokestinimo režimą

29 Grindžiant apeliacinį skundą *France Télécom* nurodytą antrąjį pagrindą sudaro trys dalys. Todėl iš pradžių reikia išnagrinėti antrą dalį, susijusią su tariamai klaidingu ginčijamo sprendimo aiškinimu. Paskui bus išnagrinėtos šio pagrindo pirma ir trečia dalys, nes jos glaudžiai susijusios.

Dėl antros dalies, susijusios su teisės klaida, padaryta dėl klaidingo ginčijamo sprendimo aiškinimo ir Pirmosios instancijos teismo atlikto motyvų pakeitimo

— Šalių argumentai

30 *France Télécom* teigia, kad Pirmosios instancijos teismas klaidingai aiškino ginčijamą sprendimą, nes manė, jog Komisija nusprendė, kad aptariamą pagalbą sudarė ne specialios šiai bendrovei taikomos mokesčių teisės nuostatos, o apmokestinimo skirtumas, kurį kasmet sudaro skirtumas tarp iš šios įmonės surenkamų sumų ir pagal bendrąjį režimą mokėtino verslo mokesčio, ir taip pakeitė minėtame sprendime nurodytus motyvus savais. *France Télécom* taip pat teigia, kad toks aiškinimas neatitinka ginčijamo sprendimo rezoliucinės dalies, pagal kurią nagrinėjamą pagalbą sudaro verslo mokesčio režimas, šiai įmonei taikytas nuo 1994 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d. Be to, Komisija rėmėsi ne nuo 1994 m. nustatytu apmokestinimo skirtumo metiniu pobūdžiu, o kitokio pobūdžio pagrindais.

31 Tačiau Komisija pastebi, kad tai, kaip Pirmosios instancijos teismas skundžiamame sprendime aiškino ginčijamą sprendimą, atitinka pastarojo tekstą. Ji patikslina, kad šio sprendimo rezoliucinėje dalyje nebuvo būtina kartoti, jog apmokestinimo skirtumas yra nauda. Iš tikrųjų *France Télécom* gauta pagalba, t. y. mažesnė šios įmonės sumokėta verslo mokesčio suma 1994–2002 m., buvo suteikta dėl nurodytu laikotarpiu šiai bendrovei taikomo verslo mokesčio režimo.

— Teisingumo Teismo vertinimas

32 Reikia pažymėti, kad Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 201 punkte išnagrinėjo ginčijamo sprendimo dalį, pagal kurią pagalbą sudaro apmokestinimo skirtumas, lygus skirtumui tarp verslo mokesčio įmokų sumos, kurią *France Télécom* būtų turėjusi sumokėti, jeigu būtų buvusi apmokestinta pagal bendrąjį režimą, ir sumos, kurią ji faktiškai sumokėjo pagal aptariamą apmokestinimo režimą. Minėto sprendimo 219–225 punktuose Pirmosios instancijos teismas patikrino šio apmokestinimo skirtumo realumą, o *France Télécom* neginčijo jo padarytų išvadų.

33 Dėl Pirmosios instancijos teismo tariamai pakeistų motyvų pakanka konstatuoti, kad teismas neperžengė būtinos teisminės kontrolės ribų, kai pakeitė Komisijos vertinimą savuoju, nes nagrinėjamas apmokestinimo skirtumas ir verslo mokesčio, numatyto Bendrojo mokesčių kodekso nuostatuose, metinis pobūdis yra sudėtinė Komisijos samprotavimų ginčijamame sprendime dalis.

34 Reikia konstatuoti, kad ginčijamo sprendimo 42 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, jog „skirtumas tarp verslo mokesčio, kurį realiai sumokėjo [*France Télécom*], ir to verslo mokesčio, kurį ji būtų turėjusi mokėti, jei būtų apmokestinta pagal bendrąjį režimą nuo 1994 m. sausio 1 d. iki 2003 m. sausio 1 d., yra valstybės pagalba, nes [*France Télécom*] buvo suteikta pagalba lėšų, kurios kitaip būtų įmokėtos į valstybės biudžetą, sąskaita“. To paties sprendimo 49 konstatuojamojoje dalyje patikslinama, kad verslo mokestis turėjo būti mokamas kiekvienais metais. Beje, verslo mokesčio metinis pobūdis taip pat buvo pabrėžtas sprendimo pradėti procedūrą, į kurį padaryta nuoroda minėto sprendimo 15 konstatuojamojoje dalyje, 25 konstatuojamojoje dalyje.

35 Todėl Pirmosios instancijos teismo išvada, kad aptariamą pagalbą sudaro dėl išimtinį režimą nustatančių nuostatų taikymo susidarantis apmokestinimo skirtumas, atitinka ginčijamo sprendimo rezoliucinę dalį, kurioje 1994–2002 m. *France Télécom* taikytas režimas kvalifikuojamas kaip su bendrąja rinka nesuderinama pagalba. Iš tiesų būtent pagal šį režimą minėta bendrovė nepervedė verslo mokesčio sumų, kurias paprastai būtų turėjusi sumokėti pagal bendrąjį apmokestinimo režimą.

36 Todėl reikia atmesti antrojo pagrindo antrą dalį.

Dėl antros ir trečios dalių, susijusių su tuo, kad Pirmosios instancijos teismas nepaisė valstybės pagalbos sąvokos, nes visapusiškai neišnagrinėjo *France Télécom* taikyto apmokestinimo režimo

— Šalių argumentai

37 *France Télécom* nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas nesilaikė pareigos visapusiškai išnagrinėti nuo bendrosios tvarkos nukrypstančio režimo nuostatas. Siekdamas nustatyti naudos buvimą Pirmosios instancijos teismas palygino pagal išimtinį režimą tenkančią naštą su apmokestinimu, kuris jai būtų taikomas, jei šiai bendrovei būtų galiojęs bendrasis apmokestinimo režimas. Tačiau lygindama ji apsiribojo 1994–2002 m. laikotarpiu ir neatsižvelgė į mokesčių naštą, kuri *France Télécom* teko 1991–1993 m.

38 *France Télécom* mano, kad nei mokesčio metiniu pobūdžiu, nei dviejų nagrinėjamų mokestinių laikotarpių skirtumais negalima pateisinti nevisapusiškos, t. y. tik nuo 1994 m. taikyto apmokestinimo režimo, analizės. Be to, Pirmosios instancijos teismas nepagrįstai neatsižvelgė į per didelį apmokestinimą, t. y. į fiksuoto dydžio įmokas, kurias bendrovė mokėjo 1991–1993 m., palyginti su mokesčių suma, kurią būtų sumokėjusi, jei tais pačiais metais jai būtų taikomas bendrasis apmokestinimo verslo mokesčiu režimas. Net darant prielaidą, kad analizuojant buvo galima atsižvelgti į metinį verslo mokesčio pobūdį, Pirmosios instancijos teismas būtų turėjęs pripažinti, jog pirmaisiais kompleksiško išimtinio režimo metais, būtent 1991–1993 m., ši bendrovė buvo per daug apmokestinta.

39 *France Télécom* taip pat mano, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, nes skundžiamo sprendimo 207 punkte rėmėsi 2005 m. gruodžio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimu (*Italija prieš Komisiją*, C-66/02, Rink. p. I-10901). Pirmosios instancijos teismas, remdamasis šiuo sprendimu, padarė nepagrįstą išvadą apie *France Télécom* mokesčių naštos sumažinimą 1994–2002 m., kuris negalėjo būti kompensuotas specialiu 1991–1993 m. tai pačiai bendrovei nustatytu mokesčiu.

40 Be to, Prancūzijos Respublika nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas nepaisė naudos sąvokos, kai siaurai aiškino ryšį, kuris turi būti tarp atleidimo nuo mokesčio ir naštos, tenkančios pagal aptariamą apmokestinimo režimą. Pirmosios instancijos teismas turėjo išnagrinėti visą Įstatymu Nr. 90-568 nustatytą išimtinį režimą, visų pirma *France Télécom* tariamai pagal šį išimtinį režimą suteiktą naudą ir jai pagal bendras teisės normas tenkančią pernelyg didelę naštą.

41 Komisija teigia, kad pagalbos neįmanoma „kompensuoti“ kitokio pobūdžio ir su šia pagalba nesusijusia našta. Toks negalėjimas susijęs ne tik su valstybės išteklių, bet ir su suteiktos naudos klausimu. Iš tikrųjų valstybės išteklių netekimas negali nebūti

kvalifikuotas kaip valstybės pagalba dėl to, kad jis kompensuojamas pervedant sumas pagal kitus įsipareigojimus. Dėl to, kad 1991–1993 m. taikytas apmokestinimo režimas nėra pakankamai susijęs su nuo 1994 m. galiojusiu apmokestinimo režimu, kompensavimo teorija, kuria grindžiami *France Télécom* argumentai, yra nepagrįsta.

— Teisingumo Teismo vertinimas

42 Atsižvelgiant į šalių pateiktus argumentus ir siekiant įvertinti, ar *France Télécom* buvo suteikta valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, reikia išnagrinėti, ar Pirmosios instancijos teismas, skundžiamo sprendimo 218 punkte nusprendęs, jog Komisija ginčijamame sprendime pagrįstai atsisakė kompensuoti fiksuotos įmokos sumas, kurias ši bendrovė sumokėjo 1991–1993 m. mokesčių skirtumais, 1994–2002 m. atsiradusiais dėl specialaus apmokestinimo režimo taikymo, padarė teisės klaidą.

43 Šiuo atžvilgiu Pirmosios instancijos teismas, pripažinęs, kad Komisija, nagrinėdama galinčią būti valstybės pagalba priemonę, privalo atsižvelgti į naudą sumažinančią specifinę naštą, vis dėlto skundžiamo sprendimo 207 punkte pripažino, jog priemonė negali išvengti kvalifikavimo kaip pagalbos, jeigu jos gavėjui tenka kitokio pobūdžio ir su nagrinėjama pagalba nesusijusi specifinė našta. Šis Pirmosios instancijos teismo teiginys grindžiamas teisingu EB 87 straipsnio 1 dalies aiškinimu (žr. 1974 m. liepos 2 d. Sprendimo *Italija prieš Komisiją*, 173/73, Rink. p. 709, 34 punktą), nors šiuo klausimu jis klaidingai remiasi minėtu 2005 m. gruodžio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Italija prieš Komisiją*.

44 Taigi Pirmosios instancijos teismas, skundžiamo sprendimo 208 punkte nusprendęs, jog Prancūzijos Respublikos ir *France Télécom* argumento, kad mokesčių permoka, kurią pastaroji sumokėjo 1991–1993 m. dėl jai taikytos fiksuotos įmokos, kompensavo mokesčių skirtumą, kuriuo ši bendrovė naudojosi 1994–2002 m., pagrįstumas priklauso nuo objektyvių fiksuotos įmokos požymių analizės ir klausimo, ar ji gali būti laikoma našta, neatsiejamai susijusia su tariamai dėl specialaus apmokestinimo režimo *France Télécom* taikymo gauta nauda, nepadarė teisės klaidos.

45 Šiuo atžvilgiu reikia konstatuoti, kad *France Télécom* 1991–1993 m. taikytos įmokos buvo nustatytos pagal kitus kriterijus nei pagal specialųjį apmokestinimo režimą nuo 1994 m. sumokėti mokesčiai. Du apmokestinimo režimai iš tiesų buvo pagrįsti skirtinga teisine tvarka ir veikimo kriterijais.

46 Kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 17 konstatuojamosios dalies ir skundžiamo sprendimo 209 punkto, *France Télécom* pagal apmokestinimo režimą, kuris jai buvo taikomas 1991–1993 m., nemokėjo jokių kitų mokesčių ar rinkliavų, o tik fiksuotą įmoką. Šios įmokos dydis buvo nustatytas ne pagal verslo mokesčio dydį nulemiančius kriterijus, o remiantis suma, kurią subjektas pervedė valstybei 1989 m. ir 1990 m. Be to, fiksuota įmoka buvo laikinojo pobūdžio.

47 Tačiau pagal specialų apmokestinimo režimą, kuris buvo neribotai taikomas nuo 1994 m., *France Télécom* buvo apmokestinama visais mokesčiais pagal bendrąjį režimą. Tačiau vietiniai, tarp jų ir verslo, mokesčiai jai buvo taikomi nuo bendrojo režimo nukrypstančiomis sąlygomis, o tai yra specialus apmokestinimo režimas.

48 Todėl Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 213 konstatuojamojoje dalyje galėjo pagrįstai padaryti išvadą, kad fiksuota įmoka turi būti laikoma ne našta, neatsiejamai susijusia su specialaus apmokestinimo režimo įgyvendinimu, o veikiau ypatingo *France Télécom* apmokestinimo būdu, taikytu iki 1994 m. Kad ir kaip būtų, kaip pažymėjo Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 215 punkte, vien aplinkybė, kad ir fiksuota įmoka, ir specialus apmokestinimo režimas buvo sukurti Įstatymu Nr. 90-568, neleidžia konstatuoti, jog fiksuotos įmokos mokėjimo nustatymas *France Télécom* 1991–1993 m. buvo glaudžiai susijęs su specialaus apmokestinimo režimo sukūrimu nuo 1994 m.

49 Dėl šios priežasties Pirmosios instancijos teismas, skundžiamo sprendimo 218 punkte nusprendęs, kad Komisija pagrįstai atsisakė kompensuoti fiksuotos įmokos sumas, kurias *France Télécom* sumokėjo 1991–1993 m. mokesčių skirtumais, 1994–2002 m. atsiradusiais dėl specialaus apmokestinimo režimo taikymo šiai bendrovei, nepadarė teisės klaidos.

50 Galiausiai, net jei teiginys, jog *France Télécom* taikytas režimas apėmė du neatskiriamus laikotarpius, kai per pirmąjį įmonė buvo per daug apmokestinta, o per antrąjį apmokestinta nepakankamai, būtų teisingas, įrodyta, kad nuo 1994 m. Įstatyme Nr. 90-568 buvo numatytas neribotos trukmės specialus apmokestinimo režimas. Šiame įstatyme nėra numatyta jokio mechanizmo, kuris leistų atlikti kompensacinį sumų, mokėtinų kaip fiksuotos įmokos už 1991–1993 m. laikotarpį, ir sumų, mokėtinų nuo 1994 m. pagal bendrąjį režimą, apskaičiavimą. Taigi remiantis juo neįmanoma nustatyti momento, nuo kurio pagal pirmąjį režimą permokėti mokesčiai būtų kompensuoti taikant antrąjį režimą. Be to, kaip pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 100 punkte, per didelio apmokestinimo pasekmės tam tikru momentu turėjo pasibaigti, o tai reiškia, kad dėl specialaus apmokestinimo režimo *France Télécom* būtinai gavo naudos.

51 Taigi antrojo pagrindo pirmai ir trečiai dalims negalima pritarti. Todėl visą šį pagrindą reikia atmesti.

Dėl trečiojo pagrindo, susijusio su teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimu

52 *France Télécom* trečiąjį pagrindą, nurodytą grindžiant apeliacinį skundą, sudaro trys dalys.

Dėl trečiojo pagrindo pirmos dalies, susijusios su teisės klaida, kiek tai susiję su aplinkybėmis, leidžiančiomis remtis teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimu

— Šalių argumentai

53 *France Télécom* tvirtina, kad, kiek tai susiję su galimybe remtis teisėtų lūkesčių apsaugos principu, Pirmosios instancijos teismas nepagrįstai apribojo galimybę atsižvelgti į tam tikras išskirtines aplinkybes tik tais atvejais, kai apie pagalbą buvo pranešta. Faktas, kad šioje byloje naudos buvimas galėjo būti nustatytas tik *a posteriori*, atsižvelgus į su specialiu apmokestinimo režimu nesusijusių aplinkybių pasikeitimą, ir yra tokia išskirtinė aplinkybė.

54 *France Télécom* pabrėžia, kad Pirmosios instancijos teismas nenustatė nei teisės akto, apie kurį turėjo būti pranešta, nei datos, kai tai turėjo būti padaryta. Iš tikrųjų jei naudą sudarytų kiekvienų finansinių metų pabaigoje konstatuotas mokesčių skirtumas, nebūtų įmanoma nustatyti pareigos iš anksto pranešti apie nagrinėjamą bendrąjį režimą.

55 *France Télécom* priduria, kad Pirmosios instancijos teismas nepaisė aplinkybės, jog taip pat reikėjo išnagrinėti teisės aktų leidėjo siekius, kad būtų nustatyta, ar ši bendrovė galėjo turėti teisėtų lūkesčių, kad nagrinėjama mokestinė priemonė atitinka valstybės pagalbos srityje taikomas teisės normas.

56 Komisija primena, kad pagalbą gavusios įmonės iš principo galėjo turėti teisėtų lūkesčių dėl pagalbos teisėtumo tik tuo atveju, jeigu ji suteikta nepažeidžiant EB sutartyje numatytos procedūros.

57 Ji nurodo, kad 1994–2002 m. *France Télécom* taikytas specialus apmokestinimo režimas yra selektyvaus pobūdžio išimtinis režimas, kurį valstybė taiko įmonei, vykdančiai veiklą rinkose, kuriose konkuruojama ir vyksta prekyba tarp valstybių narių. Todėl nacionalinės valdžios institucijos turėjo pranešti apie šiai įmonei taikomą specialų verslo mokesčio režimą iki tada, kai atsirado prievolė apskaičiuoti mokestį.

— Teisingumo Teismo vertinimas

58 Pirmiausia reikia priminti, kad pareiga pranešti yra vienas pagrindinių Sutartimi valstybės pagalbos srityje įtvirtintos kontrolės sistemos elementų. Pagal šią sistemą valstybės narės privalo, pirma, pranešti Komisijai apie kiekvieną priemonę, kuria

siekiama teikti ar keisti pagalbą, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, antra, neįgyvendinti šios priemonės, kaip numatyta EB 88 straipsnio 3 dalyje, tol, kol minėta institucija priims galutinį sprendimą dėl šios priemonės.

59 Todėl atsižvelgiant į privalomąjį Komisijos atliekamos valstybės pagalbos kontrolės pobūdį įmonės pagalbos gavėjos iš esmės gali turėti teisėtų lūkesčių dėl pagalbos teisėtumo tik tuomet, jeigu ji buvo suteikta laikantis EB 88 straipsnyje nustatytos procedūros ir rūpestingas ūkio subjektas paprastai turi įsitikinti, kad šios procedūros buvo laikomasi. Konkrečiai kalbant, kai pagalba buvo suteikta apie ją iš anksto nepranešus Komisijai ir todėl remiantis EB 88 straipsnio 3 dalimi ji yra neteisėta, tuomet pagalbos gavėjas negali turėti teisėtų lūkesčių dėl jos suteikimo teisėtumo (žr. 2004 m. lapkričio 11 d. Sprendimo *Demesa ir Territorio Histórico de Álava prieš Komisiją*, C-183/02 P ir C-187/02 P, Rink. p. I-10609, 44 ir 45 punktus ir nurodytą teismo praktiką).

60 Be to, Teisingumo Teismas nusprendė, kad Komisijos neveikimas šios priemonės atžvilgiu neturi reikšmės tuo atveju, jeigu jai nebuvo pranešta apie pagalbą (žr. minėto Sprendimo *Demesa ir Territorio Histórico de Álava prieš Komisiją* 52 punktą).

61 Šioje byloje nustatyta, kad Komisijai nebuvo pranešta apie nagrinėjamą apmokestinimo režimą, sukurtą Įstatymu Nr. 90/568.

62 Dėl *France Télécom* tvirtinimo, kad pareigos pranešti nėra, nes neįrodytas naudos buvimas, reikia pabrėžti, jog nei tariamas nagrinėjamo apmokestinimo režimo sudėtingumas, nei pagalbos priemonės periodinis pobūdis negali atleisti valstybės narės nuo pareigos pranešti apie pagalbą arba sudaryti prielaidas atsirasti pagalbą gavusios bendrovės teisėtiems lūkesčiams.

63 Dėl galimos išskirtinių aplinkybių, dėl kurių, nepaisant ankstesniame punkte pateiktų samprotavimų, gali atsirasti teisėtų lūkesčių dėl pagalbos teisėtumo, svarbos pakanka konstatuoti, kad Pirmosios instancijos teismas nepadarė teisės klaidos vertindamas tokias aplinkybes, kai skundžiamo sprendimo 263–269 punktuose išsamiai nagrinėjo visus jame šiuo atžvilgiu pateiktus argumentus.

64 Todėl skundžiamo sprendimo 270 punkte Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, kad Prancūzijos Respublika ir *France Télécom* neįrodė, jog yra išskirtinių aplinkybių, leidžiančių joms remtis teisėtų lūkesčių apsaugos principu.

65 Reikia padaryti išvadą, kad trečiojo pagrindo pirma dalis yra nepagrįsta.

Dėl trečiojo pagrindo antros dalies, susijusios su teisės klaida, padaryta nustatant kito Komisijos sprendimo valstybės pagalbos srityje teisines pasekmes

— Šalių argumentai

66 *France Télécom* mano, kad Pirmosios instancijos teismas klaidingai išaiškino 1995 m. vasario 8 d. Komisijos sprendimo, susijusio su *La Poste* (OL C 262 p. 11, toliau – sprendimas dėl *La Poste*), teisines pasekmes.

67 *France Télécom* teigia, kad minėtas sprendimas yra pozityvus aktas, galintis sukelti teisinių pasekmių ir sudaryti prielaidas atsirasti teisėtiems lūkesčiams, kad nagrinėjamas apmokestinimo režimas atitinka valstybės pagalbos srityje taikomas teisės normas.

68 Komisija pabrėžia: kadangi specialus apmokestinimo režimas yra nuo bendrojo režimo nukrypstantis apmokestinimo verslo mokesčiu būdas, *France Télécom* galėjo dėl jo gauti finansinės naudos. Turint omenyje šio režimo požymius apie jį pranešta turėjo būti vėliausiai iki prievolės apskaičiuoti šios bendrovės už 1994 m. mokėtino verslo mokesčio sumą atsiradimo dienos.

69 Komisija mano, kad dėl kitos pagalbos tyrimo procedūros negalėjo atsirasti *France Télécom* teisėtų lūkesčių dėl šiai bendrovei taikomo specialaus apmokestinimo režimo.

— Teisingumo Teismo vertinimas

70 Kaip pažymėta šio sprendimo 59 ir 60 punktuose, pagalbos gavėjas iš principo negali remtis argumentais, susijusiais su teisėtų lūkesčių apsaugos principu, kai apie aptariamą pagalbą nepranešta Komisijai.

71 Kalbant apie argumentus dėl sprendimo dėl *La Poste*, reikia konstatuoti, kad šiame sprendime nėra išnagrinėtas *France Télécom* taikomas išimtinis apmokestinimo verslo mokesčiu režimas. Tokiomis aplinkybėmis skundžiamo sprendimo 266 punkte Pirmosios instancijos teismas galėjo tik konstatuoti, kad Komisija visiškai nepareiškė

nuomonės dėl šio specialaus apmokestinimo režimo, todėl nepateikė savo pozicijos dėl klausimo, ar jis yra pagalba.

72 Dėl argumento, kad *France Télécom* galėjo aiškinti su sprendimo dėl *La Poste* priėmimo aplinkybes kaip Komisijos nuomonę dėl nagrinėjamo apmokestinimo režimo, reikia konstatuoti, kad Pirmosios instancijos teismas atmetė šį argumentą skundžiamo sprendimo 265–269 punktuose ir nepadarė teisės klaidos.

73 Todėl Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, kad sprendime dėl *La Poste* nebuvo nieko, dėl ko tariamai būtų galėję kilti *France Télécom* teisėtų lūkesčių dėl aptariamo apmokestinimo režimo teisėtumo normų valstybės pagalbos srityje. Taigi trečiojo pagrindo antra dalis yra nepagrįsta.

74 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti visą trečiąjį pagrindą.

Dėl ketvirtojo pagrindo, susijusio su skundžiamo sprendimo motyvavimo stoka atsakant į argumentus dėl senaties taikymo principo

Šalių argumentai

75 *France Télécom* primena, kad Prancūzijos valdžios institucijos per administracinę procedūrą paaiškino, jog tariamai 1994–2002 m. per daug sumokėtų mokesčių suma bet kuriuo atveju negali būti susigrąžinta, nes nagrinėjamas apmokestinimo režimas

buvo sukurtas daugiau kaip prieš dešimt metų. Reglamento Nr. 659/1999 15 straipsnyje nustatyta, kad Komisijos įgaliojimams išieškoti pagalbą taikomas dešimties metų senaties terminas.

76 *France Télécom* mano, kad Pirmosios instancijos teismas nepateikė nuomonės dėl jame nurodyto senaties taikymo principo. Tačiau jis šiuo atžvilgiu pakeitė ginčijamame sprendime nurodytus motyvus savaisiais. Be to, skundžiamame sprendime nepatikslinama, nuo kokio privalomojo teisės akto priėmimo reikia skaičiuoti senaties terminą. Senaties terminas buvo skaičiuojamas nuo Įstatymo Nr. 90-568 priėmimo.

77 Prancūzijos Respublika pažymi, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, nes nusprendė, jog aptariamai pagalbai taikomas senaties terminas negalėjo būti pradėtas skaičiuoti iki 1994 m. Net jei išimtinis apmokestinimo režimas yra pagalba, vienintelis privalomas teisės aktas, kurį galima laikyti atspirties tašku skaičiuojant aptariamos priemonės senaties terminą, – tai 1990 m. liepos 2 d. įsigaliojęs Įstatymas Nr. 90-568. Komisija nusprendė pradėti preliminaraus specialaus apmokestinimo režimo tyrimo procedūrą ir 2001 m. birželio 28 d. išsiuntė Prancūzijos valdžios institucijoms prašymą pateikti informacijos. Tačiau nurodytą dieną prievolei susigrąžinti pagalbą taikomas senaties terminas buvo pasibaigęs.

78 Komisija pabrėžia, kad Pirmosios instancijos teismas turėjo išspręsti tik klausimą, ar taikant *France Télécom* specialų apmokestinimo verslo mokesčiu režimą, kuris galiojo nuo 1994 m., suteiktai pagalbai taikomas senaties terminas buvo pasibaigęs. Todėl negalima pritarti kaltinimui, kad Pirmosios instancijos teismas pakeitė ginčijame sprendime nurodytus motyvus savaisiais.

79 Komisija patikslina, kad valstybės pagalbai taikomos senaties skaičiavimo taisyklės yra susijusios su šios pagalbos susigrąžinimu. Tačiau pagalbą galima susigrąžinti tik tuomet, kai įmanoma nustatyti jos dydį. Kalbant apie nagrinėjamą apmokestinimo režimą, nauda galėjo būti nustatyta tik už metus ir tik *a posteriori*.

Teisingumo Teismo vertinimas

80 Dėl senaties taikymo principo reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 659/1999 15 straipsnio 1 dalį Komisijos įgaliojimams išieškoti pagalbą taikomas dešimties metų senaties terminas. Iš to paties straipsnio 2 dalies matyti, kad senaties terminas prasideda tą dieną, kai gavėjui suteikiama neteisėta pagalba. Todėl lemiamas veiksnys nustatant minėtame 15 straipsnyje numatytą senaties terminą yra faktinis pagalbos suteikimas.

81 Iš minėto 15 straipsnio 2 dalies matyti, kad šioje nuostatoje, nustatant datą, nuo kurios prasideda senaties terminas, remiamasi pagalbos suteikimu gavėjui, o ne pagalbos schemos patvirtinimo data.

82 Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad pagalbos suteikimo datos nustatymas gali priklausyti nuo nagrinėjamos pagalbos pobūdžio. Pavyzdžiui, pagal daugiametį režimą, kuris pasireiškia pervedimais arba periodiniais naudos teikimais, akto, kuris yra pagalbos teisinis pagrindas, priėmimo datą ir datą, kai įmonėms iš tikrųjų suteikiama pagalba,

gali skirti nemažas laiko tarpas. Tokiu atveju skaičiuojant senaties terminą turi būti laikoma, kad pagalba gavėjui suteikta tik tą dieną, kai šis ją iš tikrųjų gavo.

83 Šiuo atžvilgiu svarbu priminti, kad ginčijamo sprendimo 49 konstatuojamojoje dalyje Komisija patikslino, jog senaties terminas prasidėdavo kiekvienais metais, kai *France Télécom* turėjo mokėti verslo mokestį.

84 Iš tikrųjų, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 320 punkto, senaties terminas vėl pradedamas skaičiuoti po kiekvieno faktiško naudos suteikimo, esant tam tikroms aplinkybėms – kasmet, t. y. senaties termino skaičiavimas gali priklausyti nuo naudos nustatymo būdo.

85 Kadangi šioje byloje pagalbos buvimas turėjo būti konstatuotas atsižvelgiant į įvairius tarifus, taikomus kiekvienoje komunoje, kurios teritorijoje buvo *France Télécom* buveinės, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 323 punkte išanalizavo verslo mokesčio metinį pobūdį ir dėl jo kylančias pasekmes.

86 Todėl skundžiamo sprendimo 324 punkte Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, kad dėl to, jog verslo mokestis mokamas kasmet, nagrinėjama pagalba negali būti laikoma suteikta anksčiau nei 1994 m., nes būtent tais metais buvo priimti privalomi teisės aktai, pirmą kartą leidę nustatyti mokesčių skirtumą.

87 Be to, Pirmosios instancijos teismo požiūrį patvirtina Reglamento Nr. 659/1999 15 straipsnio 1 dalies formuluotė, pagal kurią būtent Komisijos įgaliojimams išieškoti pagalbą taikomas dešimties metų senaties terminas.

88 Galiausiai dėl argumento, kad Pirmosios instancijos teismas nesilaikė su senaties taikymo principu susijusios motyvavimo pareigos, iš nusistovėjusios teismo praktikos aišku, kad ji neįpareigoja Pirmosios instancijos teismo parengti detalaus atsakymo į kiekvieną bylos šalių pateiktą argumentą. Motyvavimas gali būti numanomas su sąlyga, kad jis leidžia suinteresuotiesiems asmenims suprasti, dėl ko buvo imtasi tokių priemonių, o kompetentingam teismui – turėti pakankamai informacijos, kad galėtų vykdyti jam priklausančią kontrolę (žr. 2006 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied prieš Komisiją*, C-105/04 P, Rink. p. I-8725, 72 punktą ir 2007 m. vasario 8 d Sprendimo *Groupe Danone prieš Komisiją*, C-3/06 P, Rink. p. I-1331, 46 punktą).

89 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad skundžiamo sprendimo 323 ir 324 punktuose Pirmosios instancijos teismas paaiškino padarytą verslo mokesčio režimo požymių vertinimą ir šio sprendimo 325 punkte padarė išvadą, jog Reglamento Nr. 659/1999 15 straipsnyje numatytas senaties terminas nebuvo suėjęs 2001 m. birželio 28 d., kai Prancūzijos Respublikai buvo išsiųstas prašymas pateikti informacijos.

90 Šiomis aplinkybėmis reikia daryti išvadą, kad Pirmosios instancijos teismas teisės požiūriu pakankamai atsakė į *France Télécom* argumentus dėl senaties principo taikymo ir nepažeidė reikalavimų motyvuoti, išplaukiančių iš šio sprendimo 88 punkte paminėtos teismo praktikos.

91 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, ketvirtajam pagrindui negali būti pritarta.

Dėl penktojo pagrindo, susijusio su teisės klaida ir skundžiamo sprendimo motyvavimo stoka, kiek tai susiję su argumentais dėl teisinio saugumo principo pažeidimo

92 Penktąjį *France Télécom* pagrindą, pateiktą grindžiant apeliacinį skundą, sudaro dvi dalys.

Šalių argumentai

— Dėl penktojo pagrindo pirmos dalies, susijusios su motyvų nebuvimu ir teisės klaida dėl negalėjimo nustatyti pagalbos, kuri turi būti susigrąžinta, dydžio

93 *France Télécom* mano, kad Pirmosios instancijos teismas neatsakė į argumentą, jog Komisija negali nurodyti susigrąžinti pagalbą, jei nagrinėja naudą, kurios realaus dydžio neįmanoma nustatyti.

94 Remdamasi tuo ji daro išvadą, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė teisinio saugumo principą, nes tikėtinai išieškotina suma lieka hipotetinio pobūdžio, o išieškotinos pagalbos apskaičiavimas negali būti grindžiamas apytiksliais skaičiavimais.

— Dėl penktojo pagrindo antros dalies, susijusios su motyvavimo stoka ir teisės klaida vertinant pagalbos dydžio apytikslio apskaičiavimo metodus

95 *France Télécom* mano, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, nes skundžiamo sprendimo 297 ir 305 punktuose nusprendė, jog Komisija, remdamasi Prancūzijos valdžios institucijos apytiksliais skaičiavimais, galėjo pagrįstai nustatyti išieškotinos pagalbos ribas, todėl negalėjo būti įrodyta, kad pažeistas teisinio saugumo principas.

96 *France Télécom* paaiškina, jog Prancūzijos valdžios institucijos nepateikė tokių skaičiavimų, kad būtų nustatytas tikrasis mokesčių skirtumo 1994–2002 m. mastas. Tokie skaičiavimai buvo pateikti siekiant įrodyti, kad per šį laikotarpį šios bendrovės tariamai per daug sumokėtų mokesčių suma buvo kompensuota per mažai apmokestinus ją pirmaisiais išimtinio apmokestinimo režimo taikymo metais, būtent 1991–1993 m.

97 Atsakydama į dvi penktojo pagrindo dalis Komisija nurodo, kad vertindamas teisinio saugumo principą Pirmosios instancijos teismas tik padarė išvadas, pagrįstas tam tikra 2007 m. spalio 18 d. Teisingumo Teismo sprendime *Komisija prieš Prancūziją* (C-441/06, Rink. p. I-8887) pateikta informacija.

98 Taigi Komisija mano, kad Pirmosios instancijos teismas tinkamai motyvavo išvadą, pagal kurią vien dėl to, kad siekiant susigrąžinti aptariamą pagalbą reikėjo patikslinti jos dydį, *France Télécom* negalėjo pagrįstai teigti, jog pažeistas teisinio saugumo principas.

Teisingumo Teismo vertinimas

99 Kadangi dvi penktojo pagrindo dalys yra susijusios, jas reikia nagrinėti kartu.

100 Šiuo klausimu reikia priminti, jog pagal teisinio saugumo principą, kuris yra vienas bendrųjų Sąjungos teisės principų, reikalaujama, kad teisės normos būtų aiškios ir tikslios, o jų poveikį galima būtų numatyti, kad suinteresuotieji asmenys galėtų suprasti Sąjungos teisės reglamentuojamas situacijas ir teisinius santykius (šiuo klausimu žr. 1996 m. vasario 15 d. Sprendimo *Duff ir kt.*, C-63/93, Rink. p. I-569, 20 punktą; 2007 m. birželio 7 d. Sprendimo *Britannia Alloys & Chemicals prieš Komisiją*, C-76/06 P, Rink. p. I-4405, 79 punktą ir 2008 m. lapkričio 18 d. Sprendimo *Förster*, C-158/07, Rink. p. I-8507, 67 punktą).

101 Dėl grindžiant penktąjį pagrindą pateiktų argumentų reikia pažymėti, kad skundžiamo sprendimo 301 punkte Pirmosios instancijos teismas priminė, jog remiantis Komisijos atliktais skaičiavimais pagalbos suma tūri būti nuo 798 mln. iki 1,14 mlrd. eurų. Kadangi šiais skaičiais apibrėžiamos ribos, kurių neperžengiant turėjo būti nustatyta galutinė suma, Pirmosios instancijos teismas, remdamasis, be kita ko, minėto Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją* 31–40 punktais, nusprendė, kad ginčijamame sprendime buvo atitinkamų duomenų, leidžiančių be ypatingų sunkumų nustatyti šią sumą.

102 Be to, reikia priminti, kad minėto Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją* 29 punkte Teisingumo Teismas yra nusprendęs, jog jokia Sąjungos teisės nuostata nereikalauja, kad Komisija, nurodydama grąžinti su bendrąja rinka nesuderinama pripažintą pagalbą, nustatytų tikslią grąžintinos pagalbos sumą. Pakanka, kad Komisijos sprendime būtų pateikta informacija, leidžianti jo adresatui be pernelyg didelių sunkumų pačiam nustatyti šią sumą (taip pat žr. 2000 m. spalio 12 d. Sprendimo *Ispanija prieš Komisiją*, C-480/98, Rink. p. I-8717, 25 punktą ir 2005 m. gegužės 12 d. Sprendimo *Komisija prieš Graikiją*, C-415/03, Rink. p. I-3875, 39 punktą).

103 Taip pat skundžiamo sprendimo 302 ir 303 punktuose Pirmosios instancijos teismas patikslino, kad minėtos ribos buvo nustatytos remiantis Prancūzijos Respublikos per administracinę procedūrą pateiktais skaičiavimais, o kadangi ši valstybė narė negalėjo pateikti tikslaus *France Télécom* dėl nagrinėjamo apmokestinimo režimo gautos naudos skaičiavimo, Komisija galėjo pagrįstai remtis pateikta informacija.

104 Šiomis aplinkybėmis skundžiamo sprendimo 305 punkte Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, kad ginčijamu sprendimu teisinio saugumo principas nepažeistas.

105 Iš to matyti, kad nei Prancūzijos Respublika, nei France *Télécom* negali remtis šiuo principu siekdamos negrąžinti neteisėtos pagalbos (žr. 2005 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Unicredito Italiano*, C-148/04, Rink. p. I-11137, 104 punktą).

106 Todėl Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, kad ginčijamas sprendimas nėra neteisėtas dėl to, kad jame paminėtos grąžintinos pagalbos ribos yra tik orientacinės.

107 Beje, iš skundžiamo sprendimo 301–305 punktų aišku, kad jis taip pat nėra nemotyvuotas, kiek tai susiję su *France Télécom* ir Prancūzijos Respublikos nurodomo pagrindo, susijusio su teisinio saugumo principo pažeidimu, vertinimu.

108 Penktajam *France Télécom* pagrindui, nurodytam grindžiant apeliacinį skundą, negalima pritarti, todėl jį visą reikia atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

109 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliaciniame procese pagal to paties reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija reikalavo priteisti iš *France Télécom* bylinėjimosi išlaidas ir pastaroji pralaimėjo bylą, ji turi jas padengti. Prancūzijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Priteisti iš *France Télécom* *SA* bylinėjimosi išlaidas.

3. Prancūzijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.